

Arrest

nr. 324 820 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROUCKHOUT
Cogels Osylei 61
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ROUCKHOUT, die verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 januari 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 januari 2023 om internationale bescherming. Op 9 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse afkomst te zijn. U bent ongeveer 21 jaar oud. U bent afkomstig uit het dorp Bamakhel in het district Pachiragam van de provincie Nangarhar. U bent niet naar school geweest maar u heeft wel twee of drie jaar lessen gevolgd in de moskee. U werkte op de velden van uw familie. U bent een jaar voor uw vertrek getrouwd. Uw vrouw woont samen met uw moeder en zussen bij uw maternale oom in Bamakhel.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U vreest problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van uw vader en uw broer. Uw vader werkte vanaf 2004 voor de Amerikanen op de militaire basis FOB L. (...), ongeveer 20 minuten van uw huis. Hij werkte als leider van een groep arbeiders, die hielpen de basis op te bouwen. In 2008, toen de Amerikanen weer vertrokken van de basis, kwam uw vader thuis te zitten. Hij besloot zich dan aan te sluiten bij het Afghaans Nationaal Leger. Uw vader was soldaat en werkte opeenvolgend in de provincies Puli Khumri, Kunduz, en Badagshan. Hij kwam ongeveer eens in de zes maanden thuis en bleef dan een maand. Uw broer begon in 2008 op FOB L. (...) te werken als schoonmaker, nadat de basis in handen was gekomen van het bedrijf B. (...), dat daar de grenspolitie opleidde. In 2012 is uw broer naar Kabul gegaan om daar te werken als kok op voor de Amerikanen in kamp Selewan en Palkan.

U werd ongeveer vijf of zes jaar geleden tweemaal opgebeld door de taliban. Ze vertelden dat jullie in dienst waren van de Amerikanen, dat het inkomen van uw vader haram was en dat die mensen allemaal de doodstraf moesten krijgen. Uw vader werd gevraagd om met zijn job te stoppen. U bracht uw vader en broer op de hoogte van de bedreigingen. Ze zeiden dat u deze gewoon moest negeren. Ongeveer twee of drie maanden nadat u de dreigtelefoontjes kreeg, kwam uw vader terug naar het dorp voor zijn verlof. 10 of 15 dagen later kwamen de taliban 's nachts naar uw huis. Ze braken de voordeur open en namen uw vader mee. U en uw familieleden die op dat moment aanwezig waren vluchtten naar het huis van uw maternale oom. Uw vader werd nooit teruggevonden. U vertrok drie maanden voor de machtsovername uit Afghanistan, op aanraden van uw broer die bang was dat u hetzelfde zou overkomen als uw vader. Uw broer bleef werken tot aan de dag van de machtsovername. Hij leeft sinds de machtsovername ondergedoken in Afghanistan, wachtend op evacuatie door de Amerikanen.

U reisde via Iran, Turkije (waar u meer dan een jaar verbleef), Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 1 januari 2023 en diende op 2 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het werk van uw vader en broer.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, twee foto's van het werk van uw broer, een kopie van de ANA badge van uw vader, een kopie van de Kabul Bank kaart van uw vader, een kopie van de badge van uw vader voor zijn werk op de Amerikaanse basis, kopieën van drie werkbades van uw broer, kopieën van veertien certificaten van het werk van uw broer, en een kopie van een aanbevelingsbrief van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Uw verklaringen en documenten betreffende het werk van uw vader en broer worden door het CGVS aannemelijk geacht. De profielen van uw vader en uw broer worden dan ook niet betwist. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader bedreigd en meegenomen werd door de taliban zo'n 5 à 6 jaar geleden en dat uw broer ondergedoken leeft in Afghanistan

Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf haalt geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw broer louter omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw broer in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen of gekend heeft slechts weinig geloof worden gehecht. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die uw vader zou gekend hebben.

Zo kan worden gesteld dat de lange tijdsspanne tussen het moment dat uw vader begon te werken en het moment dat hij voor het eerst problemen kreeg met de taliban opmerkelijk is. Uw vader werkte vanaf 2004 als arbeider voor de Amerikanen in uw regio en vanaf 2008 in het leger (CGVS, p. 7). U verklaarde dat iedereen in uw dorp wist dat uw vader bij het leger werkte (CGVS, p. 9). Uw vader werd volgens u ongeveer vijf of zes jaar geleden bedreigd en meegenomen door de taliban (CGVS, p. 7), omstreeks 2017 of 2018 dus. U kreeg twee of drie maanden voor de ontvoering van uw vader twee dreig telefoontjes van de taliban, waarin gevraagd werd dat hij stopte met zijn werk (CGVS, p. 21). Gevraagd of de taliban, naast die twee telefonische bedreigingen, nog iets anders tegen uw vader hadden gedaan, antwoordde u dat dat niet het geval was (ibid.). Het is vreemd te noemen dat de taliban uw vader, tien jaar nadat hij begon te werken bij het leger, plotseling zouden beginnen te viseren, zeker in het licht van uw verklaring dat het algemeen bekend was in uw omgeving dat uw vader bij het leger werkte. Uw vader kwam bovendien ongeveer eens in de vijf of zes maanden naar huis op verlof (CGVS, p. 9) en bleef dan ongeveer een maand (CGVS, p. 17). Hij deed dit volgens uw verklaringen op enigszins discrete wijze (CGVS p. 9, 18), waaruit met redelijkheid kan worden afgeleid dat hij zich bewust was van het bestaan van enig risico van de taliban in uw regio, en werd ook tijdens deze periodes blijkbaar nooit eerder gevisieerd. Nochtans blijkt uit de informatie dat de taliban reeds langere tijd opnieuw actief was in Pachiragam.

In tegenstrijd met uw vader zijn bewustzijn omtrent het risico is de houding van uw vader ten opzichte van de bedreigingen opvallend ontspannen. U vertelde dat u uw vader en broer waarschuwde over de telefoontjes van de taliban. Ze zeiden tegen u "Kijk, negeer dat allemaal. Ze kunnen niets doen" (CGVS, p. 21). U noemde geen concrete voorzorgsmaatregelen die uw familie nam om hun veiligheid te waarborgen. Nochtans schetste u een aanzienlijk gevaar vanuit de taliban voor mensen die voor de overheid en de buitenlanders werkten, beiden werden gezien als ongelovig. De taliban wilden hen oppakken en meteen doden (CGVS, p. 13). Tijdens de twee telefoongesprekken die u had met de taliban, vertelden ze u dat jullie allemaal in dienst waren van de Amerikanen en de doodstraf moesten krijgen (CGVS, p. 20). Het is, in het licht van dit concrete gevaar dat u schetste, dan ook weinig aannemelijk dat u en uw familie niets zouden ondernemen om veilig te blijven. Ook uw bewering dat uw vader twee of drie maanden na de bedreigingen gewoon terug naar het dorp kwam op verlof is vreemd (CGVS, p. 21). Indien uw vader werkelijk op een dergelijke concrete wijze bedreigd was door de taliban, zou van hem meer voorzichtigheid verwacht worden.

Uw broer lijkt eveneens weinig voorzorgsmaatregelen te hebben genomen voor zijn veiligheid. Uw broer kwam regelmatig naar huis op verlof van zijn werk in Kabul, ook nadat uw vader was ontvoerd (CGVS, p. 23). Uw vader was ontvoerd door de taliban en spoorloos verdwenen omwille van zijn werk bij het leger, volgens de taliban was hij echter in dienst van de Amerikanen (CGVS, p. 20). Uw broer werkte daadwerkelijk voor de Amerikanen in Kabul en liep dus redelijkerwijs hetzelfde risico bij terugkeer naar uw dorp, zeker gezien iedereen in uw dorp volgens uw verklaringen wist van zijn werk (CGVS, p. 9). Uw broer was volgens u dan wel voorzichtig als hij naar huis kwam (CGVS, p. 20), maar uw vader was dat ook (CGVS, 18). Ondanks deze voorzichtigheid slaagden de taliban er toch in om uw vader te ontvoeren. Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw broer het risico zou nemen om zomaar terug naar huis te keren, nadat de taliban zeer concreet gevolg

hadden gegeven aan de bedreigingen die ook aan hem gericht waren door uw vader te ontvoeren. De houding van u en uw familie ten opzichte van de dreiging van de taliban staat haaks op het gevaar dat u schetste en doet derhalve afbreuk aan het geloof in jullie problemen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de taliban, na de ontvoering van uw vader, nooit meer iets tegen uw familie hebben gedaan (CGVS, p. 23). Dit zou betekenen dat uw broer nog drie of vier jaar lang regelmatig naar uw dorp is teruggekeerd en daar nooit problemen heeft ondervonden. De taliban lijken volgens uw relaas dus geenszins actief naar hem op zoek te zijn geweest, hoewel zowel hij als uw vader door hen bedreigd werden. Van een organisatie als de taliban zou niet verwacht worden dat zij opeens stoppen uw broer te viseren na de ontvoering van uw vader en zelfs nooit meer iets van zich laten horen. U verklaarde bovendien zelf dat de taliban over het algemeen iedereen die voor de overheid en de buitenlanders werkte wilden oppakken en doden (CGVS, p. 13). Deze door u omschreven werkwijze van de taliban doet dan ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van de problemen van u en uw familie. Uw bewering dat u zelf nog drie of vier jaar zonder problemen in uw dorp kon wonen na de ontvoering van uw vader is eveneens opmerkelijk, en vormt een ernstige tegenindicatie voor uw vrees bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u bij de DVZ vertelde dat de taliban twee keer bij u thuis langskwamen en dat uw vader de tweede keer door hen werd meegenomen (CGVS vragenlijst d.d. 01/03/2023, p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud sprak u enkel over één bezoek van de taliban, waarbij uw vader direct meegenomen werd. Gevraagd of de taliban nog iets anders deden behalve de twee dreigtelefoontjes voordat ze uw vader meenamen, zei u dat dat niet het geval was (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ over twee bezoeken sprak, verklaarde u dit door te zeggen dat de taliban de nacht dat ze uw vader meenamen, eerst uw huis binnen zijn gelopen, dan weer naar buiten zijn gegaan om te kijken of daar niemand van de autoriteiten was, en daarna weer naar binnen zijn gelopen om uw vader mee te nemen (CGVS, p. 26). Het is weinig overtuigend dat u deze gang van zaken bij de DVZ zou omschrijven als twee aparte bezoeken. Daarnaast is het niet waarschijnlijk dat de taliban tijdens het ontvoeren van uw vader de tijd zouden nemen om uw huis te verlaten en weer binnen te gaan. U verklaarde immers dat u en uw andere familieleden snel uit uw huis konden vluchten naar het nabijgelegen huis van uw maternale oom (CGVS, p. 22). Uw vader was buiten op het binnenplaatsje aan het slapen, maar zou hierdoor logischerwijs zelf ook een kans krijgen om te ontsnappen.

De bovenstaande vaststellingen werpen ernstige twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Uw broer leeft sinds de machtsovername ondergedoken in afwachting van evacuatie, maar lijkt op basis van uw verklaringen eerder preventief te zijn ondergedoken. Hoewel het niet geheel onaannemelijk is dat iemand met het profiel van uw broer problemen zou kunnen ondervinden na de machtsovername, draagt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat het profiel van uw vader of broer ook voor u een probleem zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zelf ooit in het bijzonder geviséerd werd door de taliban. U verklaarde dat u zich geviséerd en bedreigd voelde, maar dat u naast die twee dreigtelefoontjes over het werk van uw vader en broer nooit persoonlijk bedreigd bent (CGVS, p. 23). Er was geen directe aanleiding voor uw vlucht. U vertrok drie maanden voor de machtsovername omdat uw broer zich zorgen maakte dat u ook meegenomen zou worden, net als uw vader (Ibid.). Ook voor deze zorg was geen directe aanwijzing, de taliban hadden immers sinds de ontvoering van uw vader niets meer gedaan tegen u of uw familie (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u specifiek geviséerd zou worden door de taliban bij terugkeer, vertelde u enkel: "Ik ben ook kind van dezelfde vader die met zijn job ons onderhield. Ik ben ook broer van dezelfde persoon die zij viseerden. Het is niet dat ze het bij één persoon houden en dan niets meer. Familieleden worden evenzeer geviséerd omwille van wat hun broers en vaders gedaan hebben" (CGVS, p. 26). Wetend dat vervolging van de familieleden van ex-overheidspersoneel en de buitenlandse troepen eerder uitzonderlijk is, is louter deze bewering, zoals hierboven al gesteld, onvoldoende om een vrees in uw hoofde aan te tonen.

Evenmin haalt u elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Met uitzondering van uw broer die ondergedoken zit, kent uw familie momenteel geen problemen meer in verband het werk van uw vader en broer (CGVS, p. 24). Van uw naaste familie zijn weliswaar enkel uw moeder, uw vrouw en uw zussen achtergebleven in Afghanistan, maar zij wonen nog altijd in hetzelfde dorp, bij uw maternale oom. Indien de taliban daadwerkelijk naar u of uw broer op zoek waren zou verwacht worden dat uw familie minstens door hen benaderd werd.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Ook de badges, bankkaart, aanbevelingsbrief, certificaten en foto's die betrekking hebben tot het werk van uw vader en broer kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Deze documenten zeggen immers niets over de vermeende problemen van u en uw familie en dienen enkel om de werkzaamheden van uw vader en broer aan te tonen, welke door het CGVS niet betwist worden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en

de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA

Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers

land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte uiteenzetting van de normen en beginselen die hij geschonden acht, laat verzoeker gelden dat zijn verklaringen logisch en correct en afdoende zijn en dat hij een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt bij de terugkeer naar Afghanistan. Hij gaat daarbij in op de motieven van de bestreden beslissing over de bedreigingen van de taliban, over de gedragingen van zijn vader en zijn broer, over de ontvoering van zijn vader en over zijn eigen vrees en besluit dat hij moet vrezen voor zijn leven bij terugkeer naar Afghanistan, dat hij een doelwit is voor de taliban vanwege zijn link met zijn vader en broer die reeds werden ontvoerd en vermoord door de taliban en dat niet kan worden gerekend op een afdoende en effectieve bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 11 maart 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van december 2023, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van

EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te wijzigen, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban omwille van het werk van zijn vader en zijn broer. Zijn vader zou vanaf 2004 voor de Amerikanen gewerkt hebben bij het opbouwen van een militaire basis en zou zich in 2008 hebben aangesloten bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA). Zijn broer zou sinds 2012 gewerkt hebben als kok voor de Amerikanen. Verzoeker zou twee dreig telefoons hebben gekregen van de taliban. Daarna zouden de taliban in zijn huis hebben ingebroken en zijn vader hebben meegenomen. Drie maanden voor de machtsovername zou verzoeker uit Afghanistan vertrokken zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, maar niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Zo kan om de volgende in de bestreden beslissing opgenomen redenen weinig geloof worden gehecht aan de problemen die zijn broer en zijn vader zouden hebben gekend:

“Zo kan worden gesteld dat de lange tijdsspanne tussen het moment dat uw vader begon te werken en het moment dat hij voor het eerst problemen kreeg met de taliban opmerkelijk is. Uw vader werkte vanaf 2004 als arbeider voor de Amerikanen in uw regio en vanaf 2008 in het leger (CGVS, p. 7). U verklaarde dat iedereen in uw dorp wist dat uw vader bij het leger werkte (CGVS, p. 9). Uw vader werd volgens u ongeveer vijf of zes jaar geleden bedreigd en meegenomen door de taliban (CGVS, p. 7), omstreeks 2017 of 2018 dus. U kreeg twee of drie maanden voor de ontvoering van uw vader twee dreig telefoontjes van de taliban, waarin gevraagd werd dat hij stopte met zijn werk (CGVS, p. 21). Gevraagd of de taliban, naast die twee telefonische bedreigingen, nog iets anders tegen uw vader hadden gedaan, antwoordde u dat dat niet het geval was (ibid.). Het is vreemd te noemen dat de taliban uw vader, tien jaar nadat hij begon te werken bij het leger, plotseling zouden beginnen te viseren, zeker in het licht van uw verklaring dat het algemeen bekend was in uw omgeving dat uw vader bij het leger werkte. Uw vader kwam bovendien ongeveer eens in de vijf of zes maanden naar huis op verlof (CGVS, p. 9) en bleef dan ongeveer een maand (CGVS, p. 17). Hij deed dit volgens uw verklaringen op enigszins discrete wijze (CGVS p. 9, 18), waaruit met redelijkheid kan worden afgeleid dat hij zich bewust was van het bestaan van enig risico van de taliban in uw regio, en werd ook tijdens deze periodes blijkbaar nooit eerder geviséerd. Nochtans blijkt uit de informatie dat de taliban reeds langere tijd opnieuw actief was in Pachiragam.

In tegenstrijd met uw vader zijn bewustzijn omtrent het risico is de houding van uw vader ten opzichte van de bedreigingen opvallend ontspannen. U vertelde dat u uw vader en broer waarschuwde over de telefoontjes van de taliban. Ze zeiden tegen u “Kijk, negeer dat allemaal. Ze kunnen niets doen” (CGVS, p. 21). U noemde geen concrete voorzorgsmaatregelen die uw familie nam om hun veiligheid te waarborgen. Nochtans schetste u een aanzienlijk gevaar vanuit de taliban voor mensen die voor de overheid en de buitenlanders werkten, beiden werden gezien als ongelovig. De taliban wilden hen oppakken en meteen doden (CGVS, p. 13). Tijdens de twee telefoongesprekken die u had met de taliban, vertelden ze u dat jullie allemaal in dienst waren van de Amerikanen en de doodstraf moesten krijgen (CGVS, p. 20). Het is, in het licht van dit concrete gevaar dat u schetste, dan ook weinig aannemelijk dat u en uw familie niets zouden ondernemen om veilig te blijven. Ook uw bewering dat uw vader twee of drie maanden na de bedreigingen gewoon terug naar het dorp kwam op verlof is vreemd (CGVS, p. 21). Indien uw vader werkelijk op een dergelijke concrete wijze bedreigd was door de taliban, zou van hem meer voorzichtigheid verwacht worden.

Uw broer lijkt eveneens weinig voorzorgsmaatregelen te hebben genomen voor zijn veiligheid. Uw broer kwam regelmatig naar huis op verlof van zijn werk in Kabul, ook nadat uw vader was ontvoerd (CGVS, p. 23). Uw vader was ontvoerd door de taliban en spoorloos verdwenen omwille van zijn werk bij het leger, volgens de taliban was hij echter in dienst van de Amerikanen (CGVS, p. 20). Uw broer werkte daadwerkelijk voor de Amerikanen in Kabul en liep dus redelijkerwijs hetzelfde risico bij terugkeer naar uw dorp, zeker gezien iedereen in uw dorp volgens uw verklaringen wist van zijn werk (CGVS, p. 9). Uw broer was volgens u dan wel voorzichtig als hij naar huis kwam (CGVS, p. 20), maar uw vader was dat ook (CGVS, 18). Ondanks deze voorzichtigheid slaagden de taliban er toch in om uw vader te ontvoeren. Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw broer het risico zou nemen om zomaar terug naar huis te keren, nadat de taliban zeer concreet gevolg hadden gegeven aan de bedreigingen die ook aan hem gericht waren door uw vader te ontvoeren. De houding van u en uw familie ten opzichte van de dreiging van de taliban staat haaks op het gevaar dat u schetste en doet derhalve afbreuk aan het geloof in jullie problemen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de taliban, na de ontvoering van uw vader, nooit meer iets tegen uw familie hebben gedaan (CGVS, p. 23). Dit zou betekenen dat uw broer nog drie of vier jaar lang regelmatig naar uw dorp is teruggekeerd en daar nooit problemen heeft ondervonden. De taliban lijken volgens uw relaas dus geenszins actief naar hem op zoek te zijn geweest, hoewel zowel hij als uw vader door hen bedreigd werden. Van een organisatie als de taliban zou niet verwacht worden dat zij opeens stoppen uw broer te viseren na de ontvoering van uw vader en zelfs nooit meer iets van zich laten horen. U verklaarde bovendien zelf dat de taliban over het algemeen iedereen die voor de overheid en de buitenlanders werkte wilden oppakken en doden (CGVS, p. 13). Deze door u omschreven werkwijze van de taliban doet dan ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van de problemen van u en uw familie. Uw bewering dat u zelf nog drie of vier jaar zonder problemen in uw dorp kon wonen na de ontvoering van uw vader is eveneens opmerkelijk, en vormt een ernstige tegenindicatie voor uw vrees bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u bij de DVZ vertelde dat de taliban twee keer bij u thuis langskwamen en dat uw vader de tweede keer door hen werd meegenomen (CGVS vragenlijst d.d. 01/03/2023, p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud sprak u enkel over één bezoek van de taliban, waarbij uw vader direct meegenomen werd. Gevraagd of de taliban nog iets anders deden behalve de twee dreigtelefoontjes voordat ze uw vader meenamen, zei u dat dat niet het geval was (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ over twee bezoeken sprak, verklaarde u dit door te zeggen dat de taliban de nacht dat ze uw vader meenamen, eerst uw huis binnen zijn gelopen, dan weer naar buiten zijn gegaan om te kijken of daar niemand van de autoriteiten was, en daarna weer naar binnen zijn gelopen om uw vader mee te nemen (CGVS, p. 26). Het is weinig overtuigend dat u deze gang van zaken bij de DVZ zou omschrijven als twee aparte bezoeken. Daarnaast is het niet waarschijnlijk dat de taliban tijdens het ontvoeren van uw vader de tijd zouden nemen om uw huis te verlaten en weer binnen te gaan. U verklaarde immers dat u en uw andere familieleden snel uit uw huis konden vluchten naar het nabijgelegen huis van uw maternale oom (CGVS, p. 22). Uw vader was buiten op het binnenplaatsje aan het slapen, maar zou hierdoor logischerwijs zelf ook een kans krijgen om te ontsnappen."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat zijn verklaringen logisch en correct en afdoende zijn en dat hij een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt bij de terugkeer naar Afghanistan, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker meent dat de overweging in de bestreden beslissing dat het vreemd is dat de taliban zijn vader tien jaar nadat deze begon te werken bij het leger plotseling zouden beginnen te viseren geen rekening houdt met de situatie in het land en de positie van de taliban in 2018. Hij wijst erop dat de provincie Nangarhar, waarvan hij afkomstig is, in 2018 meer dan voordien bedreigd werd door de taliban, doch hij toont op geen enkele wijze aan dat in de bestreden beslissing op basis van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat de taliban reeds langere tijd opnieuw actief waren in het district Pachiragam van de provincie Nangarhar. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het in de bestreden beslissing ten onrechte opmerkelijk wordt geacht dat de taliban zijn vader tien jaar nadat deze bij het leger begon te werken plotseling zouden beginnen te viseren.

Voorts stipt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn vader (en zijn broer) een zekere discretie en oplettendheid aan de dag bracht(en), doch hij weerlegt niet dat hij verklaarde dat zijn vader na de melding van de dreigtelefoons van de taliban opvallend ontspannen reageerde, dat zijn familie geen concrete voorzorgsmaatregelen nam, dat zijn vader twee of drie maanden na de bedreigingen gewoon naar het dorp terug kwam en dat zijn broer ook na de ontvoering van zijn vader nog regelmatig naar zijn huis terug kwam. In het licht van deze verklaringen zijn de overwegingen in de bestreden beslissing over de houding van de vader en de broer van verzoeker allerminst "*wilde en ongefundeerde assumpties*". De omstandigheid dat de vader van verzoeker het gezinshoofd was en "*zekere taken te vervullen*" had en dat de broer van verzoeker als mannelijk gezinslid dat mee bijdroeg tot het onderhoud van het gezin ook "*bepaalde taken te vervullen*"

had, werpt geen ander licht op de overwegingen in de bestreden beslissing over de houding van verzoekers familie ten opzichte van de dreiging van de taliban.

De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen over de ontvoering van zijn vader tracht verzoeker te wijten aan de stress van zijn interviews bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Een zekere mate van stress is evenwel inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert dat zijn vader ontvoerd werd door de taliban, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij over deze ontvoering coherente verklaringen kan afleggen, temeer wanneer hij bij deze ontvoering zelf aanwezig was. Uit de gehoorverslagen kan voorts niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat de interviews op normale wijze zijn geschied. Ook het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zoals *in casu* de ontvoering van verzoekers vader. Daar deze ontvoering en de eventuele voorafgaande bezoeken van de taliban een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen deze gebeurtenissen geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. In de mate dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid wijt aan de taalbarrière, wijst de Raad er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het *Pashtou* aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', vragenlijst). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en heeft hij tevens duidelijk verklaard de tolk aanwezig op het gehoor bij het CGVS goed te begrijpen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 4). Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift overigens op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op een "taalbarrière", toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing hierdoor mogelijks anders zou zijn geweest. Door ten slotte nog zonder meer te wijzen op de uitleg die hij na confrontatie met de incoherentie tussen zijn opeenvolgende verklaringen had gegeven en te stellen dat hij hiermee het misverstand onmiddellijk had rechtgezet, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling dat deze uitleg weinig overtuigend was. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt opgemerkt:

"Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."

Uw broer leeft sinds de machtsovername ondergedoken in afwachting van evacuatie, maar lijkt op basis van uw verklaringen eerder preventief te zijn ondergedoken. Hoewel het niet geheel onaannemelijk is dat iemand met het profiel van uw broer problemen zou kunnen ondervinden na de machtsovername, draagt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat het profiel van uw vader of broer ook voor u een probleem zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zelf ooit in het bijzonder gevisieerd werd door de taliban. U verklaarde dat u zich gevisieerd en bedreigd voelde, maar dat u naast die twee dreigetelefoontjes over het werk van uw vader en broer nooit persoonlijk bedreigd bent (CGVS, p. 23). Er was geen directe aanleiding voor uw vlucht. U vertrok drie maanden voor de machtsovername omdat uw broer zich zorgen maakte dat u ook meegenomen zou worden, net als uw vader (Ibid.). Ook voor deze zorg was geen directe aanwijzing, de taliban hadden

immers sinds de ontvoering van uw vader niets meer gedaan tegen u of uw familie (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u specifiek gevisieerd zou worden door de taliban bij terugkeer, vertelde u enkel: "Ik ben ook kind van dezelfde vader die met zijn job ons onderhield. Ik ben ook broer van dezelfde persoon die zij viseerden. Het is niet dat ze het bij één persoon houden en dan niets meer. Familieleden worden evenzeer gevisieerd omwille van wat hun broers en vaders gedaan hebben" (CGVS, p. 26). Wetend dat vervolging van de familieleden van ex-overheidspersoneel en de buitenlandse troepen eerder uitzonderlijk is, is louter deze bewering, zoals hierboven al gesteld, onvoldoende om een vrees in uw hoofd te tonen."

Door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op zijn relatie met zijn vader en broer, op de ongeloofwaardig geachte ontvoering van zijn vader en op het eveneens ongeloofwaardig geachte gegeven dat zijn broer vermist zou zijn, brengt verzoeker nog steeds geen dienstige elementen aan waaruit zou blijken dat de profielen van zijn vader of zijn broer ook voor hem een probleem zouden zijn. Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt niet dat er in Afghanistan actueel sprake is van groepsvervolging waarbij (familieleden van) personen die vroeger tot de voormalige Afghaanse overheid behoorden of voor de Amerikanen werkten te maken krijgen met vergeldingsacties. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een lid van het voormalige ANA en van iemand die als schoonmaker en als kok voor de Amerikanen heeft gewerkt is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofd aannemelijk te maken. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke nu, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, de door hem aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Evenmin haalt u elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Met uitzondering van uw broer die ondergedoken zit, kent uw familie momenteel geen problemen meer in verband het werk van uw vader en broer (CGVS, p. 24). Van uw naaste familie zijn weliswaar enkel uw moeder, uw vrouw en uw zussen achtergebleven in Afghanistan, maar zij wonen nog altijd in hetzelfde dorp, bij uw maternale oom. Indien de taliban daadwerkelijk naar u of uw broer op zoek waren zou verwacht worden dat uw familie minstens door hen benaderd werd."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Ook de badges, bankkaart, aanbevelingsbrief, certificaten en foto's die betrekking hebben tot het werk van uw vader en broer kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Deze documenten zeggen immers niets over de vermeende problemen van u en uw familie en dienen enkel om de werkzaamheden van uw vader en broer aan te tonen, welke door het CGVS niet betwist worden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog omstandig gemotiveerd dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Dit laatste vindt eveneens steun in de meer recente objectieve landeninformatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve

en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat de door hem aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn, dat het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een lid van het voormalige ANA en van iemand die als schoonmaker en als kok voor de Amerikanen heeft gewerkt onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

D. DE BRUYN